

„Jackie, od začátku semestru ses zapsala do tří nových kroužků. Nepřijde ti, že si toho na sebe nakládáš trochu moc?“

„Věděl jsi, že Sarah Yoldenová přes léto dostala stipendium na výzkumný pobyt v Brazílii, kde zkoumala ohrožené druhy rostlin?“ odpověděla jsem mu otázkou.

„Ne, ale...“

„A výsledky výzkumu jí publikovali v odborném časopise. Taky hraje první housle, a dokonce vystupovala v *Carnegie Hall*. Jak s ní asi tak mám soutěžit? Jestli se chci dostat na Princeton, nestačí mi k tomu jenom dobré známky,“ pronesla jsem rozvázně. „Musím je svou přihláškou ohromit. Postupně na tom pracuju.“

„Já tohle všechno chápu, ale taky si myslím, že ti změna prostředí může pomoci. Walterovi jsou skvělí a rádi se o tebe postarají.“

„Změnou prostředí se většinou myslí týdenní dovolená u moře!“ zakřičela jsem a vyskočila ze židle. Naklonila jsem se nad stolem a propalovala jsem Richarda pohledem. „Tohle je od tebe krutý. Vždyť mě posíláš na druhý konec země.“

Povzdechl si. „Jackie, vím, že to teď nechápeš, ale slibuju, že ti to prospěje. Uvidíš.“

Zatím jsem to stále nepochopila. Čím víc se Colorado přibližovalo, tím nervóznější jsem byla, a přestože jsem si pořád opakovala, že všechno bude v pohodě, vůbec jsem tomu nevěřila. Strachem z toho, jak složité pro mě bude do života Walterových zapadnout, jsem si rozkoukala ret až do krve.

Když letadlo přistálo, s Katherine jsme procházely letišťem a hledaly jejího manžela.

„Dětem jsem minulý týden řekla, že se k nám nastěhuješ, takže vědí, že přijedeš,“ oznamovala mi, zatímco jsme se prodíraly letištními davy. „Jo a mám pro tebe přichystaný pokoj. Jenom jsem ještě neměla čas v něm uklidit, takže – ááá, Georgi! Georgi, tady jsme!“

Katherine poskakovala na místě a mávala na vysokého muže těsně po padesátce. Bylo zřejmé, že pan Walter je o pár let starší než jeho manželka, protože už měl úplně šedivé vlasy i strniště a čelo mu začínaly brázdit vrásky. Na sobě měl černo-červenou flanelovou košili, roztrhané džíny, robustní pracovní boty a kovbojský klobouk.

Jakmile jsme k němu došly, přitáhl si Katherine k sobě, objal ji a hladil ji po vlasech. Připomínali mi naše, cítila jsem se trapně a uhnula jsem pohledem. „Chyběla jsi mi,“ řekl jí.

Dala mu pusku na tvář. „Taky jsi mi chyběl.“ Odtáhla se od něj a otočila se na mě. „Georgi, miláčku,“ chytila ho za ruku, „tohle je Jackie Howardová. Jackie, tohle je můj manžel.“

George si mě celý nespůj prohlížel. Jak přesně taky máte pozdravit někoho, komu právě umřela celá rodina? Rád tě poznávám? Máme radost, že s námi budeš bydlet? George mi místo toho podal volnou ruku a zamumlal rychlý pozdrav.

Pak se obrátil zpátky na Katherine. „Pojďme pro kufry a pak domů.“

